

ma

photography

ΠΜΣ "Φωτογραφία: Έρευνα και Μεθοδολογία"

Τμήμα Φωτογραφίας & Οπτικοακουστικών Τεχνών / Πα.Δ.Α.

Οκτώβριος 2023

Τεύχος: 01

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ & ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ I & II

Υπεύθυνοι Καθηγητές:

Κωστής Αντωνιάδης, Ομότιμος Καθηγητής

Δρ. Αναστασία Μαρκίδου, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια

Πάρις Πετρίδης, Ακαδημαϊκός Υπότροφος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαρά Σκλήκα
Χαράλαμπος Κουγεμήτρος
Σωτήρης Τσίρος
Στέφανος Κεσίδης
Παναγιώτης Παπουτσής
Νατάσσα Κοτσάμπαση
Κατερίνα Σταθοπούλου
Ηλίας Λόης
Ελένη Τζιωρτζή
Δανάη Παναγιωτίδη
Γιώργος Στεργιόπουλος
Γιώργος Σκουλούδης
Γιάννης Πάλλης
Γιάννης Ζινδρίλης
Γιάννης Βουλγαράκης
Γιάννης Αντωνόπουλος
Βικτώρια Σκαφιδά
Βασιλική Χατζηγιαννάκη

Επιμέλεια: Αναστασία Μαρκίδου, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια

Σχεδιασμός - Επιμέλεια: Αριστείδης Τσινάρογλου, Λέκτορας

= photobook

= video

= url

Το περιοδικό *ma photography* περιλαμβάνει τη φωτογραφική παραγωγή του πρώτου κύκλου σπουδών του μεταπτυχιακού προγράμματος *Φωτογραφία: Έρευνα και Μεθοδολογία*. Στο εργαστηριακό μάθημα *Κριτική Σκέψη και Ανάλυση στην Πράξη I και II* οι φοιτητές ανέπτυξαν δυο ολοκληρωμένες ενότητες με τις οποίες εξερεύνησαν νέες εκφραστικές δυνατότητες για να καταγράψουν τις προσωπικές μαρτυρίες τους για την πραγματικότητα και πειραματίστηκαν με νέους τρόπους αφήγησης. Έδωσαν επίσης φωτογραφική μορφή σε εννοιολογικές προκείμενες, ερευνητικές μεθόδους και επιτελεστικές πρακτικές ή υιοθέτησαν ένα είδος όπως το πορτραίτο, το τοπίο και η νεκρή φύση.

Στην ακτή

Σε αναζήτηση κάποιας ασφαλούς δραστηριότητας κοντά στη φύση κατά τη διάρκεια του πρόσφατου εγκλεισμού, πολλοί άνθρωποι σε παγκόσμιο επίπεδο δοκίμασαν την πρακτική της χειμερινής κολύμβησης. Οι παγωμένες βουτιές κερδίζουν δημοτικότητα, γίνονται εθιστικές. Δημιουργούνται δε κοινότητες που μοιράζονται τη μαγική αυτή αίσθηση και παροτρύνουν και άλλους να τη δοκιμάσουν. Στην εργασία *Στην ακτή* ανθρώπινες κατασκευές, μοναχικά δέντρα και χειμερινοί κολυμβητές στέκονται για λίγο μπροστά στο φακό υποδηλώνοντας τη γαλήνη που προσφέρει η μοναχικότητα του χειμερινού τοπίου και η ευεργετική επαφή με το κρύο νερό της θάλασσας.

Η ηρεμία του τοπίου συνδιαλέγεται με τη μείλιχια στάση των προσώπων και την εμβληματική παρουσία των εγκαταλελειμμένων κατασκευών στην έρημη παραλία. Η γαλήνια όψη του ορίζοντα απεικονίζει την αίσθηση της ισορροπίας που προσφέρει η χειμερινή κολύμβηση. Η τοποθέτηση της ανθρώπινης φιγούρας στο κέντρο της εικόνας και το ευθύ βλέμμα δηλώνουν τη σαφή παρουσία τόσο του φωτογραφιζόμενου όσο και του φωτογράφου, σαν τίποτε άλλο να μη συμβαίνει γύρω. Είναι ίσως η αποτύπωση της ενστικτώδους προετοιμασίας του χειμερινού κολυμβητή, όπου σκέψεις και αμφιβολίες αφήνονται στην ακτή.

Χαρά Σκλήκα

Χαρά Σκλήκα

Χαρά Σκλήκα

Χαρά Σκλήκα

Χαρά Σκλήκα

Cool Memories

Η ενότητα φωτογραφιών Cool Memories είναι το αποτέλεσμα της επιστροφής του φωτογράφου στο πατρικό του σπίτι, αλλά και στην γενέτειρα πόλη. Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για την επιστροφή στην Πετρούπολη, μια λαϊκή συνοικία της Αθήνας, στους πρόποδες του Ποικίλου Όρους, στα όρια της πόλης. Τις τελευταίες δεκαετίες, η εκτεταμένη οικιστική δόμηση και η συνακόλουθη πληθυσμιακή αύξηση, μετέβαλαν την όψη του φυσικού και αστικού τοπίου, συρρίκνωσαν τους δημόσιους χώρους και άλλαξαν οριστικά την ανθρωπογεωγραφία της πόλης.

Οι εικονιζόμενοι, οικεία στο φωτογράφο πρόσωπα, γονείς, συγγενείς και φίλοι, φωτογραφίζονται άλλοτε στο εσωτερικό περιβάλλον των μικροαστικών σπιτιών με τη χαρακτηριστική διακόσμηση και άλλοτε σε ημικοινόχρηστους χώρους, όπως ταράτσες και αυλές. Το οπτικό ρεπερτόριο της ενότητας περιλαμβάνει και τοπίο της πόλης, όπως νταμάρια, γήπεδα, θέατρα και σημεία με θέα. Πρόκειται για τόπους άμεσα συνδεδεμένους με το παιχνίδι, την απόδραση και την ανεμελιά της παιδικής και της εφηβικής ηλικίας του φωτογράφου.

Υιοθετώντας την αισθητική του κοινότοπου, του οικείου και του καθημερινού, οι φωτογραφίες της σειράς τεκμηριώνουν σε έναν βαθμό τον τόπο και την εξέλιξή του, παράλληλα όμως επιχειρούν να συνδέσουν πρόσωπα, χώρους, αντικείμενα και τοπία, σε μία αφήγηση ελλειπτική, όπως ελλειπτικές είναι και οι μνήμες του φωτογράφου από το παρελθόν.

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Χαράλαμπος Κουγιεμήτρος

Scape Portraits

Στη σειρά Scape Portraits, εργαζόμενοι φωτογραφίζονται στους χώρους εργασίας τους. Ποζάροντας ανέκφραστοι και κοιτώντας απευθείας στον φακό μπορεί αρχικά να δίνουν την αίσθηση ότι αποτελούν ένα ακόμα “αντικείμενο” του χώρου, ο οποίος δείχνει να κυριαρχεί στην εικόνα επιδρώντας μονομερώς στους ανθρώπους. Φορώντας τη “μάσκα του σοβαρού επαγγελματία” ο άνθρωπος δείχνει να εντάσσεται απόλυτα, ίσως και να υποτάσσεται στις απαιτήσεις του χώρου. Μια δεύτερη, ωστόσο, ανάγνωση μπορεί να οδηγήσει τον θεατή στη διαπίστωση ότι η ανθρώπινη παρουσία, σε κάθε περίπτωση, εξακολουθεί να παραμένει το μόνο έμψυχο στο κάδρο και με τη σειρά της έχει συμβάλει στη διαμόρφωση αλλά και τη λειτουργία του χώρου. Ο χώρος εργασίας χρησιμοποιείται ως σκηνικό εξερεύνησης των συχνά περίπλοκων αφηγήσεων της καθημερινότητας.

Σωτήρης Τσίρος

Σωτήρης Τσίρος

Happiness

Στο χρόνο των ανθρώπινων σχέσεων οι νόμοι της σχετικότητας δείχνουν να εξασθενούν. Ζευγάρια με πολλά χρόνια κοινού βίου ποζάρουν με σιγουριά μαζί.

Με το βλέμμα απέναντι στο φακό τα σώματα να κλίνουν το ένα προς το άλλο ενώ τα χέρια συνδέονται με οικείους τρόπους.

Χωρίς κραυγαλέα εκζήτηση και υπερβολές δείχνουν ότι το κυρίαρχο στοιχείο στη σχέση είναι η αλληλεγγύη και η ασφάλεια.

Σωτήρης Τσίρος

Σωτήρης Τσίρος

Τα όρια της πόλης

Η εργασία «Τα Όρια της Πόλης» αφορά μια περιμετρική καταγραφή της Θεσσαλονίκης, ανιχνεύει τα ρευστά όρια μεταξύ περιαστικού και αστικού τοπίου της πόλης. Στην εργασία μου οριοθετώ την πόλη ανατολικά από το περιαστικό δάσος του Κέδρινου Λόφου (Σείχ Σού), βόρεια από την εξωτερική περιφερειακή οδό Θεσσαλονίκης, δυτικά και νοτιοδυτικά από τη βιομηχανική ζώνη της Σίνδου και την λιμνοθάλασσα του Καλοχωρίου και νότια - νοτιοανατολικά από τις περιοχές των Βασιλικών και του Αγγελοχωρίου αντίστοιχα. Για την εργασία χρησιμοποίησα αεροφωτογραφίες που δημιουργήθηκαν με τη χρήση drone, προσφέροντας λιγότερο οικείες γωνίες θέασης και ερμηνείας των περιοχών αυτών. Η εξέλιξη της τεχνολογίας των drone ενίσχυσε περαιτέρω την χρήση των αεροφωτογραφιών σε γνωστικά αντικείμενα όπως η γεωλογία και η τοπογραφία δίνοντας την δυνατότητα να δούμε τον κόσμο από μια ακόμα οπτική γωνία και σε άλλη κλίμακα

Στέφανος Κεσίδης

Στέφανος Κεσίδης

Στέφανος Κεσίδης

Ελληνικοί Σιδηρόδρομοι

Στην εργασία παρουσιάζεται το σιδηροδρομικό δίκτυο και οι σιδηροδρομικοί σταθμοί Θεσσαλονίκης, Δράμας και γύρω περιοχών. Τα χρόνια της οικονομικής κρίσης που βίωσε και βιώνει η χώρα αποδείχθηκαν καταστροφικά για τον Ελληνικό Σιδηρόδρομο. Μνημονιακές απαιτήσεις και επιλογές λιτότητας που εφαρμόστηκαν στον ΟΣΕ συντέλεσαν καθοριστικά στην υποστελέχωση του. Αν συνυπολογίσουμε και την κακή χάραξη του δικτύου (με εξαίρεση κάποια κομμάτια) θα συνθέσουμε το παζλ που οδήγησε στον μαρασμό των Ελληνικών σιδηροδρόμων.

Για την επίτευξη της εργασίας έγινε χρήση επίγειων φωτογραφιών με χρήση ψηφιακής φωτογραφικής μηχανής και εναέριων φωτογραφιών με χρήση drone που μας δίνουν μια νέα οπτική του θέματος. Στην εργασία παρουσιάζονται όσα συνθέτουν τους Ελληνικούς σιδηροδρόμους σήμερα, όπως σιδηροδρομικά τοπία, αρχιτεκτονικές φωτογραφίες σταθμών, νεκροταφεία βαγονιών και σιδηροδρομικές λεπτομέρειες.

Στέφανος Κεαίδης

Στέφανος Κεσίδης

Παναγιώτης Παπουτσής

Η μικρή Μανίλα

Η περιοχή των Αμπελοκήπων είναι εδώ και πολλές δεκαετίες τόπος διαμονής των Φιλιππινέζων της Αθήνας. Η κοινότητα τους αριθμεί περίπου 10.000 κατοίκους, οι οποίοι και διαμορφώνουν την ταυτότητα της περιοχής. Τις Κυριακές, πιστοί στο ραντεβού και στην θρησκεία τους, γεμίζουν την Καθολική Εκκλησία της οδού Ομήρου. Οι Φιλιππίνες είναι η μόνη χώρα της Ασίας όπου ο Χριστιανισμός είναι η επικρατέστερη θρησκεία, ως αποτέλεσμα της ισπανικής αποικιοκρατίας. Το κυριότερο χριστιανικό δόγμα της χώρας είναι το Ρωμαιοκαθολικό, σε ποσοστό 90%. Οι πρώτης γενιάς Φιλιππινέζοι που κατοικούν στην Αθήνα έχουν στενή επαφή με την πατρίδα σε συναισθηματικό, επικοινωνιακό και οικονομικό επίπεδο. Διατηρούν την μητρική τους γλώσσα όπου είναι δυνατό, εργάζονται σκληρά και κάνουν οικονομίες για να συντηρούν με εμβάσματα συγγενείς στην πατρίδα, αλλά και για να προσφέρουν στα παιδιά τους αξιοπρεπείς σπουδές και ένα καλύτερο μέλλον. Η δεύτερη και, κυρίως, η τρίτη γενιά Φιλιππινέζων υιοθετεί μια πιο προσωπική κουλτούρα σε σύγκριση με τους προγόνους τους.

Η φωτογραφική σειρά "Η μικρή Μανίλα" αποτελείται κατά το μεγαλύτερό της μέρος, από πορτρέτα Φιλιππινέζων μεταναστών της Αθήνας σε εξωτερικούς χώρους στην περιοχή των Αμπελοκήπων, καθώς και, σε μικρότερο ποσοστό, εικόνες νεκρής φύσης από εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους όπου δραστηριοποιούνται. Η διάχυση του φωτός από κτίριο σε κτίριο, λειτουργεί ως ένα γιγάντιο αστικό στούντιο φωτογράφισης, γεγονός που δίνει τη δυνατότητα της φωτογράφισης οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Η φωτογραφική προσέγγιση στα πορτρέτα είναι μεθοδολογικά τυπολογική και επιτελεστικά μετωπική. Η τοποθέτηση των πρωταγωνιστών σε απόσταση, τονίζει το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζουν. Η έκφραση τους είναι ουδέτερη, σχεδόν ανέκφραστη, καθώς ο νους τους ταξιδεύει στην αγαπημένη τους πατρίδα, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Βρίσκονται ανάμεσα σε δύο πατρίδες και λειτουργούν ως μέτοχοι πολιτισμικών αξιών δύο χωρών: της χώρας που έχουν στην καρδιά τους και που αντικατοπτρίζεται στο βλέμμα τους, αλλά και του νέου τόπου που επέλεξαν να ζήσουν ως οικονομικοί μετανάστες. Η έντονη θρησκευτικότητα των Φιλιππινέζων είναι εμφανής στην κοινωνική τους συμπεριφορά, έτσι ώστε η ηρεμία στα βλέμματα και στην σωματική στάση τους να παραπέμπει σε προσευχή. Στις εικόνες νεκρής φύσης, η επιλογή πολιτιστικών και θρησκευτικών αντικειμένων, παραπέμπουν αισθητικά και εννοιολογικά στις αξίες της κοινότητας και στην ιδιαίτερη πατρίδα τους, τις Φιλιππίνες.

Παναγιώτης Παπουτσής

Παναγιώτης Παπουτσής

Παναγιώτης Παπουτσής

Παναγιώτης Παπουτσής

Παναγιώτης Παπουτσής

ο Τρόπος του Βλέπειν

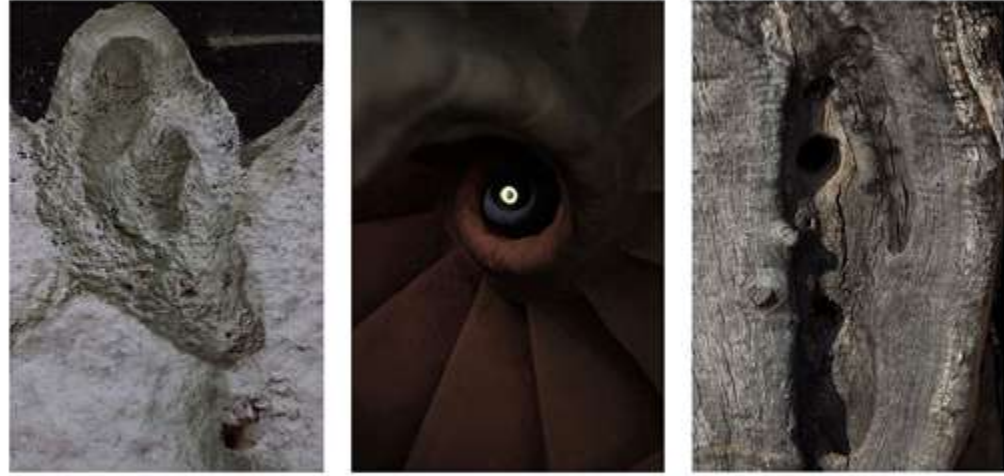

Αναπαράσταση είναι ο τρόπος, η διεργασία, ο μηχανισμός, μέσω του οποίου συγκροτείται ένα ανάλογο της εξωτερικής και εσωτερικής του οργανισμού πραγματικότητας στο νευρικό σύστημα, δια μέσου της εμπειρίας. Είναι μια υποθετική οντότητα η οποία ως έννοια έχει επινοηθεί για να ερμηνεύσει το πώς γίνεται αντιληπτός ο εξωτερικός κόσμος εντός του εγκεφάλου. Η ύπαρξη αναπαραστάσεων αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο στο φαινόμενο της μνήμης.

Όλες οι φωτογραφίες της σειράς αυτής είναι εικόνες μνήμης από ταξίδια, επιλεγμένες μέσα από το μεγάλο αρχείο των αναμνήσεων. Φευγαλέες εντυπώσεις παράγωγα ψυχικών αυτοματισμών, οπτικές μεταφορές, νοσταλγικές ψηφίδες του παρελθόντος χρόνου. Κάθε μία εικόνα είναι μία κατάδυση στη λεπτομέρεια που την αποτελεί. Λεπτομέρειες χωρίς εμφανείς τόπους και χρόνους, συννεώνονται στο εδώ και τώρα της σύνθεσης. Τρίπτυχα τα οποία συμβολικά μόνο, υπονοούν τον τρισδιάστατο χαρακτήρα του χρόνου (παρελθόν-παρόν-μέλλον), προτείνουν μια άλλη ανάγνωση, αυτήν της φωτογραφικής πράξης χωρίς μνήμη, χωρίς εμπειρία η οποία αναδύεται σαν μια νέα εκδοχή της αναπαράστασής τους, σαν ένας νέος τρόπος του βλέπειν.

Commuting

Θα περιμένουμε λοιπόν ακόμα,
Σήμερα κι αύριο και μεθαύριο
Θα περιμένουμε το τραίνο πάντα
Γιατί δεν είναι δυνατόν να μην περάσει.

Ανδρέας Εμπειρικός

Νατάσσα Κοτσάμπλαση

Νατάσσα Κοτσάμπλαση

Memento Urbi

Η ενότητα Memento Urbi αφορά στη διαμόρφωση του αστικού τοπίου, σε περιοχές όπου η δόμηση πλαισιώνεται από επιχειρήσεις, βιοτεχνίες και μεγάλες εταιρείες. Το ενδιαφέρον εστιάζεται κυρίως σε περιοχές όπου κατοικήθηκαν από Μικρασιάτες πρόσφυγες, γεγονός που συνετέλεσε στην ανάπτυξη εμπορικών δραστηριοτήτων και δημιουργία θέσεων εργασίας. Έχουν φωτογραφηθεί προσόψεις κτιρίων ως επιφάνειες που οδηγούν σε ένα αδιέξοδο κατασκευασμένες άλλοτε από ευτελή δομικά υλικά και άλλοτε από τσιμέντο και σίδηρο.

Είναι όψεις του αστικού τοπίου όπου παλαιά κτίρια συνυπάρχουν με νέα οικοδομήματα σε μια άναρχη δόμηση ενώ ταυτόχρονα στέκουν μετέωρα στο χρόνο σε μια θέση αβεβαιότητας για την εποχή στην οποία ανήκουν. Η μη συμφιλίωση των εργασιακών χώρων με το ευρύτερο περιβάλλον μεταμορφώνει τα κτίρια σε μνημεία, που μνημονεύουν το πρόσκαιρο και την μελλοντική ανυπαρξία, αιωρούμενα στην παραδοξότητα ενός άχρονου τόπου.

Κατερίνα Σταθοπούλου

Κατερίνα Σταθοπούλου

Κατερίνα Σταθοπούλου

Κατερίνα Σταθοπούλου

Unfinished

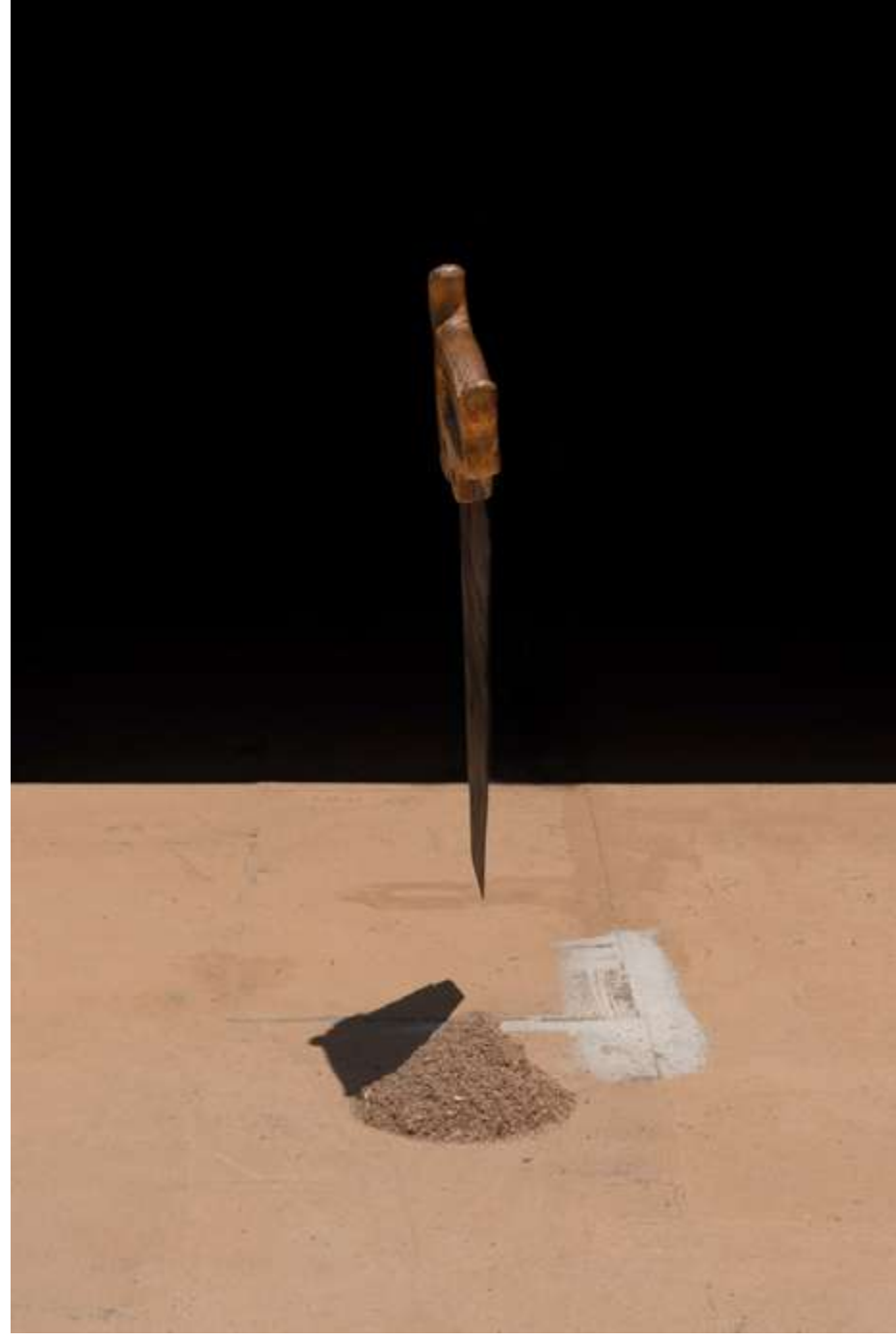

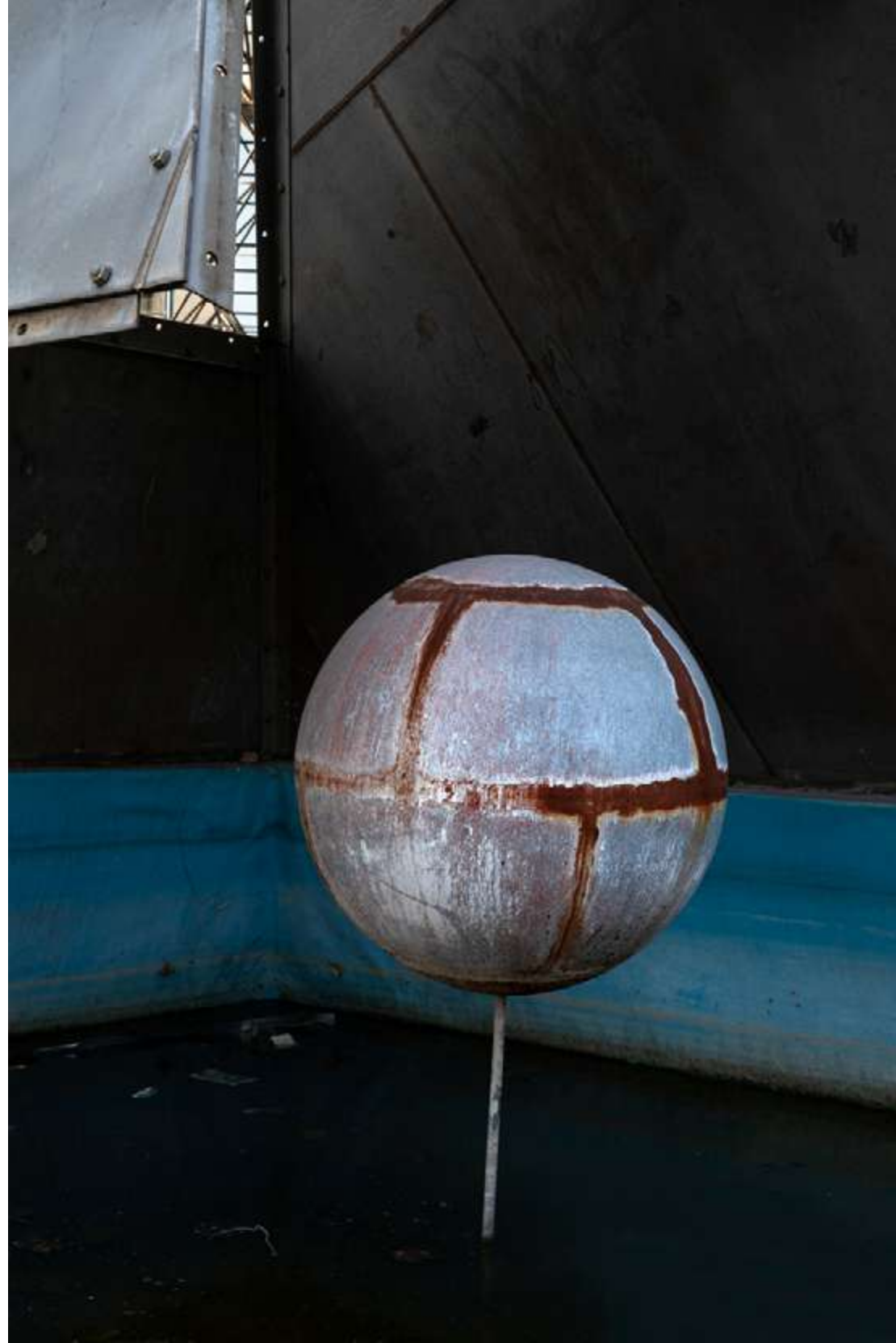
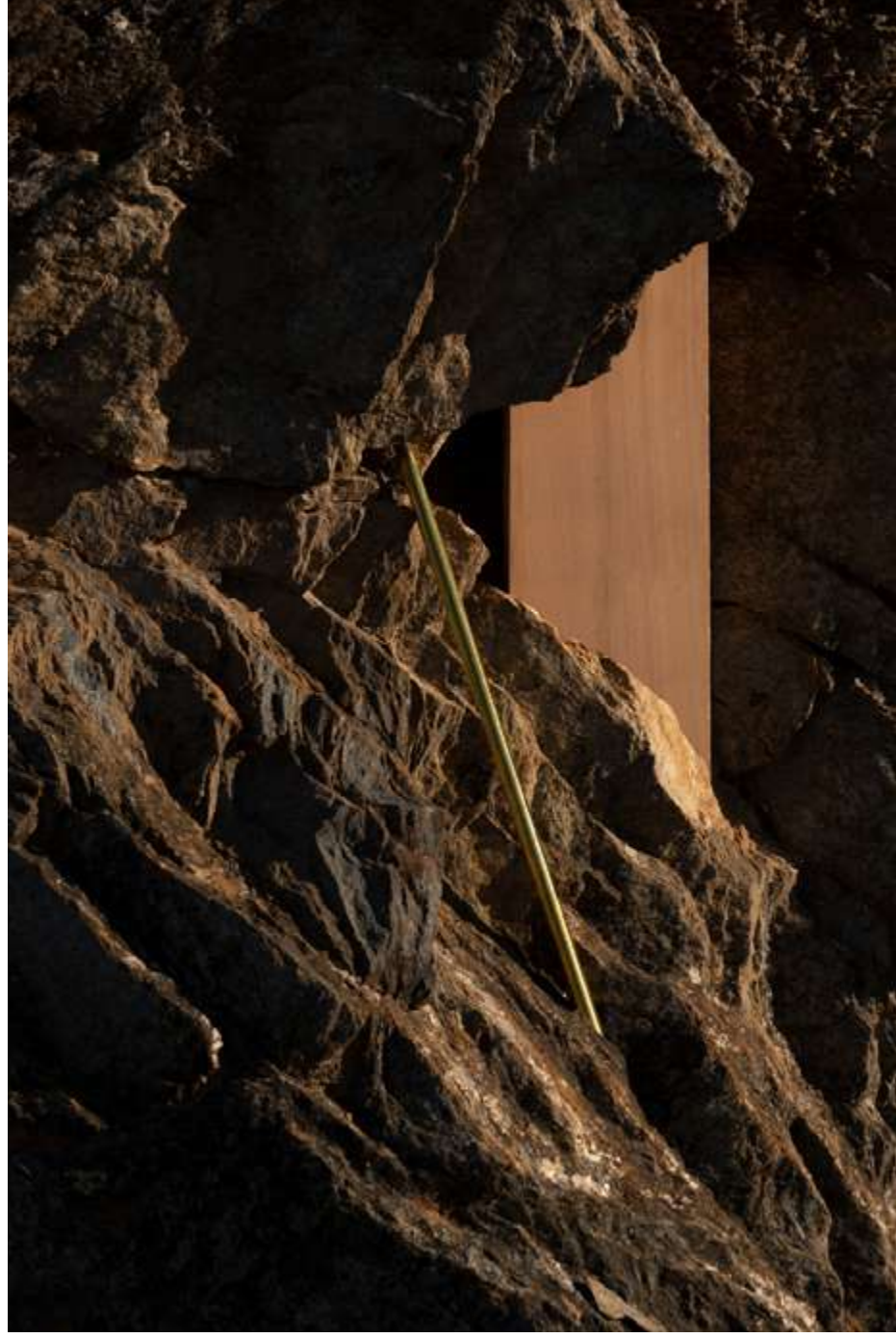
Στο έργο αυτό η έννοια του ανολοκλήρωτου απεικονίζεται-προσεγγίζεται ως μια παρένθεση του χρόνου, στην οποία αντικείμενα, πρόσωπα και καταστάσεις αιωρούνται σε ένα πεδίο ασάφειας της σημασίας τους. Ως λέξεις απομονωμένες από τα συμφραζόμενά τους οι φωτογραφίες μας ωθούν πειστικά να

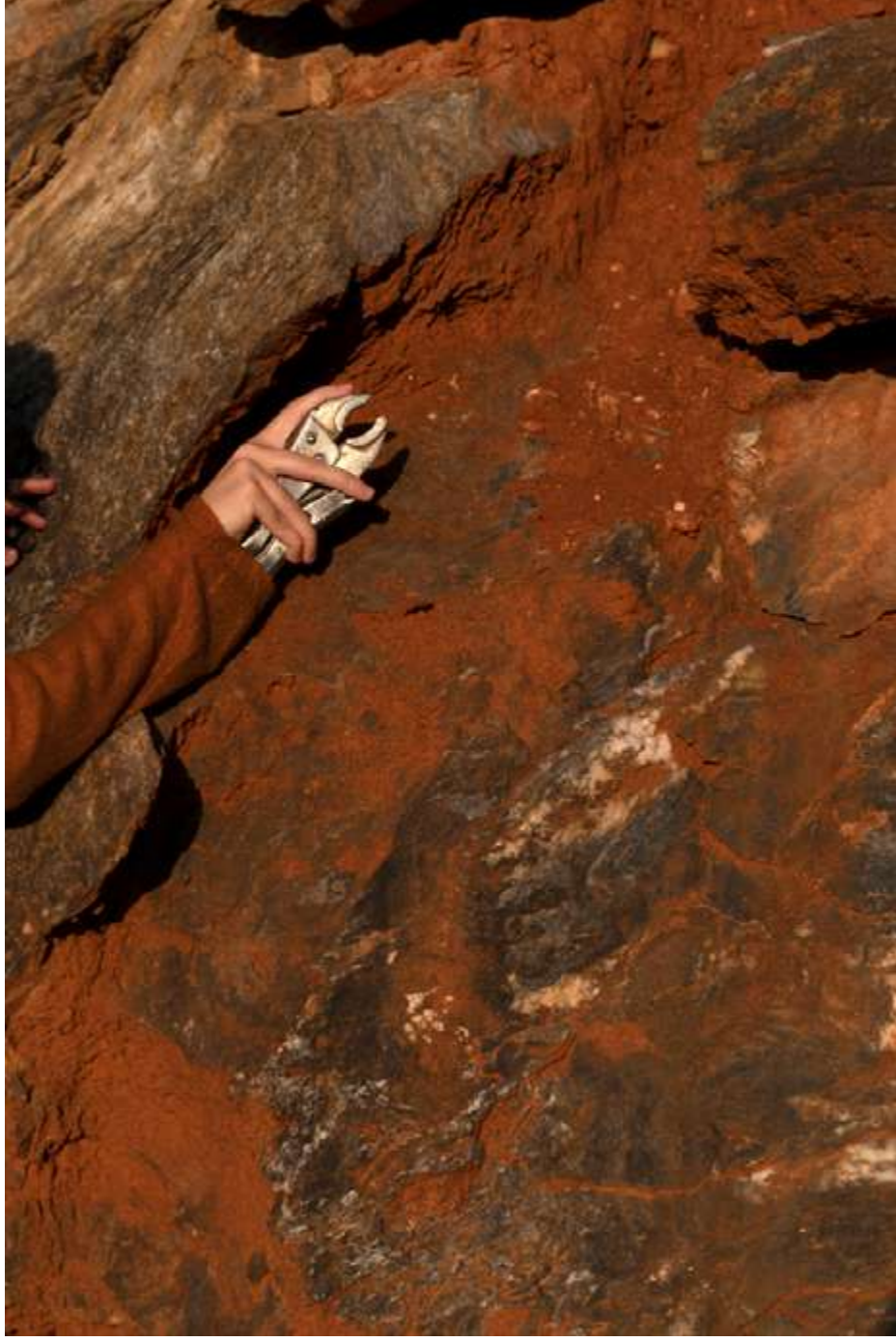
τις ανασυντάξουμε σε μια τάξη πραγμάτων και πράξεων που έχουν ειρμό και λογική. Ο αποσπασματικός χαρακτήρας των απεικονίσεων, χωρίς τη βοήθεια κάποιας λεζάντας ή επεξηγηματικού κειμένου αποδίδει στο έργο τον ρόλο ενός εγχειριδίου χρήσης του οποίου αγνοούμε τον προορισμό.

Τα χέρια που επιδίδονται σε αιγυπτιακές χειρονομίες εναρμονίζουν αντικείμενα του πολιτισμού με το φυσικό περιβάλλον, προτρέποντας για μια πρωτότυπη, δημιουργική σχέση τους με αυτό. Τα εργαλεία αιωρούνται, δηλώνοντας την διαθεσιμότητά τους για χρήση από τον οποιοδήποτε, με τρόπο που θυμίζει περιβάλλον εικονικής πραγματικότητας. Η φωτογράφιση τους μακριά από τα πρότυπα της διαφήμισης γίνεται για να αποφευχθεί η συσχέτιση τους με το φύλο, όπως συμβαίνει συχνά με εκείνο του άντρα. Οι σκιές που προκύπτουν στις εικόνες του Unfinished, από την επιλογή του φυσικού κατευθυντικού φωτισμού, ενισχύουν την αίσθηση της τρίτης διάστασης. Το άγχος για την επιτακτική ολοκλήρωση μιας κατάστασης καθώς και το άγχος της επιτυχίας συνδέονται με τον σύγχρονο τρόπο ζωής στα μεγάλα αστικά κέντρα και συχνά δημιουργούν μια αίσθηση αποπροσανατολισμού ή συνεχούς αναζήτησης, συνθήκες που συνδέονται οι φωτογραφίες των δρόμων που παρεισφρεύουν στο αφήγημα. Τα δομικά υλικά που παρουσιάζονται ως αυτόνομα, μακριά από την κατασκευή για την οποία προορίζονται, όπως λόγου χάρη οι εικόνες με τις σκεπές, «στέκονται» σκεπτικά απέναντι στην αγωνία του ανθρώπου για μία από τις πιο θεμελιώδεις ανάγκες της ζωής του: το χτίσιμο της οικίας του. Από μια άλλη σκοπιά το έργο αυτό και ειδικότερα οι φωτογραφίες των αιωρούμενων εργαλείων μας ωθεί να σκεφτούμε την ίδια τη φωτογραφία, την ακινησία στην οποία «υποτάσσει» την πραγματικότητα.

Summeremains

Η καθημερινότητα διακατέχεται από ποικίλες ανθρωπολογικές και κοινωνικές απεικονίσεις. Η εικόνα της πόλης διαφαίνεται μέσα από τον αστικό της ιστό. Στην προκειμένη περίπτωση μέσα από τις περιπλανήσεις μου στις ακτές των νοτίων προαστίων της Αθήνας, μου δόθηκε η αφορμή για περιπατικές εξορμήσεις στις εκάστοτε περιοχές. Οι περιηγήσεις μου συνέβαλλαν στην ενδοσκοπική ματιά και στην παρουσίαση του φυσικού τοπίου και ορισμένων χώρων, που εγκαταλείφθηκαν σε διάφορα μέρη του παραλιακού μετώπου. Από τη μια μεριά, οι εικόνες της ευρύτερης περιοχής, φέρουν ενδείξεις εγκατάλειψης από τις αρμόδιες αρχές και από την άλλη ορισμένες εξαιρέσεις σηματοδοτούν τη λήξη της τουριστικής περιόδου, που φιλοξένησε πολυάριθμους επισκέπτες.

Κατά βάση, παρουσιάζεται σε απρόμαυρο φόντο, το φυσικό τοπίο ως βασικό ερέθισμα των φωτογραφικών λήψεων, λαμβάνοντας υπόψη και αφαιρετικά σκηνικά, όπως μεμονωμένες κατασκευές στον περιβάλλοντα χώρο, οι οποίες φθίνουν με την πάροδο του χρόνου. Η θεματική της παρούσας εργασίας απεικονίζει σημεία, όπου συνδράμουν στην καθημερινότητα του αστικού περιβάλλοντος. Τα συγκεκριμένα τοπογραφικά σημεία προσφέρονται για κολύμπι και περπάτημα, που αποτελούν καθημερινές δραστηριότητες των κατοίκων των νοτίων προαστίων κυρίως τους καλοκαιρινούς μήνες. Για την υλοποίηση της παρούσας εργασίας πραγματοποιήθηκε επιτόπια έρευνα κυρίως σε περιοχές της Βούλας, της Βουλιαγμένης, της Βάρκιζας και της Γλυφάδας.

Ελένη Τζιωρτζή

Ελένη Τζιωρτζή

Η σειρά *Togetherness* είναι μια ενότητα φωτογραφιών που επιχειρεί να αποτυπώσει μία συγκεκριμένη πτυχή της μετά-COVID εποχής: την ανθρώπινη ανάγκη μας για επαφή, όπως αυτή εκφράζεται στα πρόσωπα διάφορων νέων ανθρώπων, μετά από τη μακροχρόνια καραντίνα της πανδημίας.

Η μεγάλη περίοδος κοινωνικής απομόνωσης που διανύσαμε μας άφησε μουδιασμένους και συχνά διψασμένους για οικειότητα. Κατά το διάστημα αυτό, οι ανθρώπινες σχέσεις επηρεάστηκαν δραστικά. Μετά τη λήξη των lockdowns και της απομόνωσης, κάποιοι άνθρωποι κατέληξαν να έχουν πολύ στενότερες σχέσεις μεταξύ τους από ότι προηγουμένως, ακριβώς επειδή τους έλειψε η ουσιαστική (και η δια ζώσης) σύνδεση με τους άλλους, ενώ άλλοι συνειδητοποίησαν ότι τους άρεσε η μοναχικότητα και επέλεξαν να παραμείνουν αποστασιοποιημένοι. Κάποια ζευγάρια ήρθαν πιο κοντά από ποτέ, ενώ άλλα χώρισαν. Άλλοι πάλι δυσκολεύτηκαν να ξαναοίξουν διαύλους επικοινωνίας με τον «έξω κόσμο» μετά από την παρατεταμένη αποξένωσή τους. Κάθε άνθρωπος μπορεί να επηρεάστηκε με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό βαθμό.

Αυτές ακριβώς τις αιφνίδιες μεταβολές -με τις οποίες βρισκόμαστε τώρα αναπόφευκτα αντιμέτωποι- επιδιώκει να εξερευνήσει οπτικά αυτή η σειρά. Πόσο εύκολη είναι η επανασύνδεση, τόσο με τον εαυτό μας όσο και με τους άλλους;

Τι συμβαίνει στις ανθρώπινες σχέσεις όταν μεταβάλλονται ή περιορίζονται ορισμένα από τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά τους, όπως η επικοινωνία, η άμεση επαφή και η στοργή; Οι εικόνες της σειράς *Togetherness* παρουσιάζονται ως μεμονωμένα θραύσματα της συνολικής μας ψυχосύνθεσης, με βασικά εννοιολογικά σημεία το άγγιγμα και την σωματική επαφή, στοιχεία τα οποία εκφράζονται είτε άμεσα, με την αποτύπωσή τους στο κάδρο, είτε έμμεσα, όπως, για παράδειγμα, μέσα από τη στάση ή τα βλέμματα των φωτογραφιζομένων που συχνά εκφράζουν την επιθυμία, την επιζήτηση ή την απώλεια της ανθρώπινης επαφής. Για τη δημιουργία αυτής της σειράς, φωτογραφήθηκαν ζευγάρια, αλλά και μεμονωμένα άτομα. Κάποιοι τόλμησαν να κοιτάξουν τον φακό, ενώ άλλοι επέλεξαν διστακτικά να κρυφτούν. Οι λήψεις είναι ως επί το πλείστον μετωπικές, και έχουν τραβηχτεί από κοντινή απόσταση, έτσι ώστε να μειωθεί όσο το δυνατόν περισσότερο η απόσταση ανάμεσα στην φωτογράφο και στα θέμάτα της. Η επιλογή του ουδέτερου φόντου έχει γίνει έτσι ώστε η προσοχή μας να εστιάζει στον άνθρωπο και στα συναισθήματα που εκφράζει μέσα από τη σωματικότητά του.

Έχουν αντληθεί φωτογραφικές επιρροές τόσο από την κλασική όσο και από την σύγχρονη ψηφιακή προσωπογραφία, με στοιχεία από το still life και την staged φωτογραφία, καθώς οι εικονιζόμενοι είναι ορισμένες φορές εσκεμμένα τοποθετημένοι και σαν άψυχα αντικείμενα. Τέλος, στις εικόνες περιλαμβάνονται και στοιχεία του φυσικού τοπίου, τα οποία επιδιώκουν να «σπάσουν» την ουδέτερη νόρμα και να επανατοποθετήσουν τον άνθρωπο στο πλαίσιο του φυσικού περιβάλλοντος.

Δανάη Παναγιωτίδου

Δανάη Παναγιωτίδη

Δανάη Παναγιωτίδη

Έρημη Πόλη

Η “Έρημη Πόλη” είναι μια σειρά φωτογραφιών που απεικονίζουν την Αθήνα σε μια δυστοπική εκδοχή. Σε αυτή την εκδοχή η μεγαλύτερη και περισσότερο πυκνοκατοικημένη πόλη της Ελλάδος μετατρέπεται σε έναν άδειο τόπο, εγκαταλειμμένο από το ζωτικό του στοιχείο, τους ανθρώπους. Πολυσύχναστα σημεία όπως η πλατεία Συντάγματος και η Πλατεία Μοναστηρακίου, είτε κεντρικοί δρόμοι όπως η οδός Πανεπιστημίου αποτυπώνονται φωτογραφικά υπό ένα νέο πρίσμα. Όπου τα μοναδικά στοιχεία που προσδίδουν μια πρότερη παρουσία είναι οι κτιριακές κατασκευές, τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα και τα εγκαταλειμμένα αντικείμενα. Μια εγγενής αντίφαση στη συλλογική μνήμη μιας πόλης που σφύζει από ζωή.

Η σειρά είναι επηρεασμένη από την πρόσφατη εποχή της πανδημίας την επιβαλλόμενη καραντίνα, αλλά και τις εκάστοτε απαγορεύσεις συναθροίσεων και κυκλοφορίας που έχει επιβάλλει σε εποχές κρίσης ο κυβερνητικός μηχανισμός.

Γιώργος Στεργιόπουλος

Γιώργος Στεργιόπουλος

Γιώργος Στεργιόπουλος

Πράσινη Γη

Με το πέρασμα του χρόνου, η νοηματοδότηση του κάθε τόπου μεταβάλλεται. Άλλωστε, ο τόπος δεν είναι τίποτα άλλο από μια προβολή των εκάστοτε κοινωνικών σχέσεων και ταυτοτήτων.

Δεν προξενεί εντύπωση, λοιπόν, ότι η Αθήνα παρουσιάζει μια τάση εξάπλωσης του αστικού ιστού στην ύπαιθρο, μέσω της αύξησης της αστικής πυκνότητας και την ταυτόχρονη έλλειψη ανοιχτών ελεύθερων δημόσιων χώρων, όπως οι πλατείες και τα πάρκα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αναλογία πρασίνου στο πολεοδομικό συγκρότημα της Αθήνας που υπολογίζεται στα 2,55 τ.μ. ανά κάτοικο, όταν στις περισσότερες ευρωπαϊκές πόλεις ξεπερνά τα 15 τ.μ. ανά κάτοικο. Με απλά λόγια, ο δημόσιος χώρος στην Αθήνα είναι υπολειμματικός και κατακερματισμένος.

Η φωτογραφική σειρά Πράσινη Γη είναι μια περιπλάνηση σε κάποιους από αυτούς τους δημοσίου χώρους, συγκεκριμένα στα αστικά πάρκα της Αθήνας, όπου η βλάστηση αναλαμβάνει τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Ο στόχος, αφενός, είναι η ανάδειξη των πάρκων σε σχέση με τον αστικό ιστό, δηλαδή της σημαντικότητας του πράσινου ως μια από τις τελευταίες μορφές "άγριας φύσης" στην καθημερινότητα και, αφετέρου, η καταγραφή της ανθρώπινης παρουσίας μέσα σε αυτά και της δυνατότητας να έχει το άτομο μια συμβιωτική σχέση με αυτόν τον κατακερματισμένο φυσικό κόσμο. Σε αυτό το πλαίσιο, η ανθρώπινη παρουσία αποτυπώνεται σε τέτοια κλίμακα ώστε να διαδραματίζει δευτερεύοντα ρόλο, συμπληρωματικό ως προς το τοπίο.

Γιώργος Στεργιόπουλος

Γιώργος Στεργιόπουλος

Πύργος

Στην φωτογραφική ενότητα «Πύργος», προσέγγισα την πόλη του Πύργου αναζητώντας στο περιαστικό της τοπίο «σημάδια» ανθρώπινης παρέμβασης, είτε σαν αυτοτελείς κατασκευές, μικρές ή μεγάλες, είτε σαν απομεινάρια αυτών, εν είδει μνημείου. Περιπλανήθηκα γύρω από την πόλη, αναζητώντας τα σημεία αυτά, σαν το καθένα να συνδέεται με το προηγούμενο, και όλα μαζί να οριοθετούν ένα «νοητό» τοίχος που περικλείει την πόλη. Βιομηχανικές εγκαταστάσεις, οικιακές και εργασιακές δομές, κατάλοιπα διαφόρων ειδών ανθρώπινης δραστηριότητας (εμπορικής, αθλητικής, ψυχαγωγικής) επιδροούν άλλοτε με ήπιο και άλλοτε με βίαιο τρόπο στο φυσικό τοπίο, συνθέτοντας μια σύγχρονη όψη της ευρύτερης περιοχής, θέτοντας πιθανούς προβληματισμούς για την αλληλεπίδραση του ανθρώπου με το περιβάλλον(η τοποθέτηση μιας χωματερής δίπλα στον ποταμό Αλφειό). Επέλεξα να φωτογραφήσω μεσημέρι, με συννεφιά, χωρίς σκιές, έτσι που η διάχυση του φωτός, σε συνδυασμό με την επεξεργασία μείωσης του κοντράστ των εικόνων να δίνει την αίσθηση ενός απόμακρου, σχεδόν εγκαταλελειμμένου κόσμου.

Γώργος Σκουλούδης

Γιώργος Σκουλούδης

Γιώργος Σκουλούδης

Απαγοεύεται η είσοδος στους μη έχοντες εργασία

Οι φωτογραφίες του έργου «Απαγορεύεται η είσοδος στους μη έχοντες εργασία» δημιουργήθηκαν σε εισόδους και κοινόχρηστους χώρους, ετερόκλητων μεταξύ τους πολυκατοικιών σε διάφορες γειτονιές της Αθήνας. Η επιλογή των συγκεκριμένων πολυκατοικιών έγινε με μοναδικό κριτήριο να παρουσιάζουν ένα ελάχιστο αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον και να παρέχουν μια, ει δυνατόν, ενδεικτική χαρτογράφηση των διαφορετικών εκφάνσεων της πολυκατοικίας, ως το πλέον κυρίαρχο κτιριακό μοντέλο της πόλης.

Η πολυκατοικία, το κτίριο που τόσο αγαπούμε να μισούμε, από σύμβολο πολυτέλειας και του μοντέρνου, δυτικοποιημένου τρόπου ζωής, αφού στέγασε τα όνειρα, τις ανάγκες και τις φιλοδοξίες τόσο των εσωτερικών μεταναστών όσο και των προσφύγων από τη Μ. Ασία έφτασε στο σημείο να εκφράζει εμφατικά την σύγχρονη αστική ασφυξία και την αισθητική της φθοράς και της παρακμής. Εισερχόμενος κανείς στο εσωτερικό της πολυκατοικίας εντοπίζει τη συνήθη τυπολογία που χαρακτηρίζει τη μορφή και λειτουργικότητα της, καθώς και όλα εκείνα τα στοιχεία που προκύπτουν με την πάροδο του χρόνου από εκείνους που την κατοικούν. Τα παροπλισμένα θυρωρεία, τα ξεχαρβαλωμένα γραμμ ατοκιβώτια και οι σουρεαλιστικοί πίνακες ανακοινώσεων συνδιαλέγονται με τρόπο χαρακτηριστικό και αμφιλεγόμενο με την ενδημική χλωρίδα και πανίδα της πολυκατοικίας (αποτελούμενη από εξωτικά πλαστικά φυτά μέχρι ράθυμες γάτες), τις διακοσμητικές ανησυχίες των κατοίκων, τις παρεμβάσεις και τα «ατυχή ματα». Περιδιαβαίνοντας το εσωτερικό μιας πολυκατοικίας έχεις την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε χώρους ενδιάμεσους, μεταβατικούς και προσωρινούς. Το κοινόχρηστο και το ιδιωτικό, η κοινή θέα και η προστασία της οικίας, οι γνωστοί και οι άγνωστοι διατηρούν τις ισορροπίες με τρόπο γοητευτικό κατοικώντας στον ίδιο τόπο. Ποιος όμως είναι εκείνος που περιδιαβαίνει μυστηριωδώς αυτούς τους τόπους; Είναι περαστικός ή κάτοικος, επισκέπτης ή εισβολέας; Ο φωτογράφος αυτοσκηνοθετούμενος λειτουργεί ως όχημα για να τεθούν ερωτήματα, χωρίς όμως να παίρνει θέση πάνω σε αυτά. Ίσως, για ένα μόνο πράγμα μπορούμε να είμαστε σίγουροι: Οι πόλεις θα ήταν αόρατες χωρίς τα ακινητοποιημένα κτίρια και τους αεικίνητους ανθρώπους της.

Γιάννης Πάλλης

Γιάννης Πάλλης

Move Out

Το «Move out» αποτελεί το οπτικό χρονικό της μετακόμισης από το προαστιακό Χαλάνδρι στο λόφο του Στρέφη, στο κέντρο της Αθήνας. Μια μετακόμιση που βιώνεται περισσότερο ως ένα ευρύτερο «άνοιγμα» και λιγότερο ως μετεγκατάσταση από ένα σημείο σε ένα άλλο. Το διάστημα πριν, η μέρα της μετακόμισης και αυτές που ακολουθούν αποκόπτονται από τη χρονική τους συνέχεια και παρουσιάζονται με τρόπο μη γραμμικό, ως τμήματα της πραγματικότητας. Παραπέμποντας έτσι στην λειτουργία της μνήμης που επιλεκτικά ανακαλεί γεγονότα, στην προσπάθεια του ατόμου να διαχειριστεί συγκεκριμένες εμπειρίες. Παράλληλα, οι φωτογραφίες λειτουργούν ως ένα αυτοβιογραφικό ντοκουμέντο, οι οποίες φανερώνουν την ανάγκη για τάξη μέσα στην αταξία μιας τέτοιας διαδικασίας, αλλά και ως υπενθύμιση της επιθυμίας για ομαλή μετάβαση στο καινούριο και ανοίκειο περιβάλλον. Εν τέλει η πεζή πράξη μιας μετακόμισης επανατοποθετεί και εξελίσσεται σε ατομική επανεκκίνηση.

On the Urban Border

Οι φωτογραφίες τοποθετούνται στην αστική μεθόριο, τη γεωγραφική περιοχή που χωρίζει τον οργανωμένο αστικό ιστό από την ύπαιθρο. Είναι η περιοχή, όπου η ανθρώπινη επέμβαση είναι μεν εμφανής, αλλά όχι σε καθοριστικό βαθμό, καθώς βρίσκεται ακόμα υπό διαμόρφωση. Το γεγονός αυτό έχει ως αποτέλεσμα την απεικόνιση μεταβατικών τόπων, τόπων που βρίσκονται σε μεταίχμιο.

Η ανθρώπινη παρουσία, όπου αυτή υπάρχει, απεικονίζεται με συντριπτική διαφορά κλίμακας σε σχέση με το τοπίο. Άλλοτε στέκεται αμήχανα σε έναν αδιέξοδο δρόμο, άλλοτε επιδεικνύει ανοίκεια συμπεριφορά με το να κινείται με όλα τα άκρα και άλλοτε στέκεται με αγωνία μπροστά σε έναν τόπο που φαίνεται να την υπερβαίνει, αφήνοντας πίσω της τον γνώριμο αστικό ιστό.

Η φωτογραφική σειρά, *Στην Αστική Μεθόριο*, φέρνει σε διάλογο τα μεταίχμιακά τοπία με την ανθρώπινη παρουσία εντός τους. Επιχειρεί να καταγράψει ένα τόπο με ασαφή χαρακτηριστικά και χρήση, έναν κόσμο αδιαμόρφωτο, που βρίσκεται σε μία μεθοριακή γραμμή αναμονής μπροστά σε κάτι ακόμα άγνωστο.

Γιάννης Ζινδρίλης

Γιάννης Ζινδρίλης

A Long Saturday

Στο A Long Saturday ο George Steiner* δανείζεται από την Καινή Διαθήκη το σχήμα Παρασκευή – Σάββατο – Κυριακή. Δηλαδή, ο θάνατος του Χριστού την Παρασκευή, το σκοτάδι να απλώνεται πάνω από την γη, το καταπέτασμα του Ναού να σκίζεται στα δύο. Ύστερα η αβεβαιότητα του Σαββάτου όπου δεν συμβαίνει τίποτα, τίποτα δεν κινείται και τέλος, η Ανάσταση της Κυριακής.¹ Μέσα στο μακρύ Σάββατο της ακινησίας, οι άνθρωποι αναπροσδιορίζουν τις αξίες τους, χάνουν τις διαμορφωμένες ταυτότητές τους και αναζητούν νέες.

Ακολουθώντας την πρόταση του Steiner, στην ομώνυμη ενότητα εικόνων ο εαυτός, όπως ο ηθοποιός, "συναντά τους θεατές του τη στιγμή που και εκείνοι τον συναντούν, δημιουργείται μεταξύ τους μια μοναδική όσμωση, επιτελεί τον εαυτό του μέσω της υπόδυσης του ρόλου ενώπιόν τους. Η παρουσία των θεατών εγγράφεται στη συνείδησή του συγκροτώντας τον [...] και την ίδια στιγμή ο ίδιος επενδύει στους θεατές του υποσυνείδητα περιεχόμενα ή μνημονικά φορτία της ζωής του.

Μέσω της υπόδυσης του ρόλου και με τη βοήθεια που του παρέχουν τα περιγράμματα του ρόλου, ο εαυτός αυτοσκηνοθετείται, κατασκευάζοντας μια σκηνή, αρθρώνοντας τον δικό του λόγο, επινοώντας έναν θεατή, ένα ολόκληρο κοινό, ακόμα και μια φαντασική κοινότητα, για να καταμαρτυρηθεί και κατοχυρωθεί το εγχείρημά του."²

Στην φωτογραφική σειρά "Long Saturday" απεικονίζονται άνθρωποι, σε διασταυρώσεις δρόμων, σε τοπία άγονα, σε αφιλόξενο περιβάλλον που τα οδικά σήματα τονίζουν τις απαγορεύσεις και την δυσκολία προσδιορισμού και αρμονίας με τον γύρω τους τόπο.

¹ Ένα Μακρύ Σάββατο, George Steiner – Adler Laure, εκδόσεις: Δώμα, μετάφραση: Θάνος Σαμαρτζής, Αθήνα 2022

² Pefanis, G. (2010) Πρακτικά του Δ΄ Ευρωπαϊκού Συνεδρίου Νεοελληνικών Σπουδών /Proceedings of the 4th European Congress of Modern Greek Studies, Granada 9/12-9-2010, τόμ. Α΄, σσ. 583-595. *Ο George Steiner ήταν Γαλλοαμερικανός κριτικός λογοτεχνίας, δοκιμιογράφος, φιλόσοφος, μυθιστοριογράφος και εκπαιδευτικός.

Γιάννης Ζινδρίλης

Γιάννης Ζινδρίλης

Ζεφύρου 56

Για τον Courbet και τους ρεαλιστές καλλιτέχνες του δεκάτου ενάτου αιώνα, η απεικόνιση της εργασίας ήταν ένα σύγχρονο θέμα που εξέφραζε τα δημοκρατικά πιστεύω τους και την επιθυμία τους να αποτυπωθεί η σκληρή και σύνθετη πραγματικότητα που διαταράχθηκε από τις πρώτες συνέπειες της Βιομηχανικής Επανάστασης και την δημιουργία της καπιταλιστικής αστικής τάξης. Ο υπάλληλος του εικοστού πρώτου αιώνα, ο υπερωριακά white-collar εργαζόμενος είναι μια φιγούρα γνώριμη. Ο έντονος εργασιακός ρυθμός και η πρόσφατη πρακτική της τηλεργασίας «καταβροχθίζει» σιγά σιγά σχεδόν όλες τις πτυχές της ζωής του, με άμεση συνέπεια τα όρια ανάμεσα στην εργασία και τον ελεύθερο χρόνο να γίνονται δυσδιάκριτα. Σήμερα η θέση του επιβαρύνετε ακόμη περισσότερο καθώς η έννοια της σταθερής και μόνιμης απασχόλησης τίθεται όσο ποτέ άλλοτε υπό αμφισβήτηση. Στην φωτογραφική εργασία μου, με αφορμή μια πρόσφατη αλλαγή εργασιακού χώρου του οργανισμού στον οποίο εργαζομαι εδώ και δεκαεπτά χρόνια, προσπάθησα να αποτυπώσω την ατμόσφαιρα στα καινούργια γραφεία στην οδό Ζεφύρου στο Φάληρο.

Συνάδελφοι που ήταν εξοικωμένοι σε όλη την εργασιακή ζωή τους με έναν και μόνο χώρο εργασίας, όταν μετακομίσαν στο απρόσωπο κτήριο της οδού Ζεφύρου την άνοιξη του 2022, ένωσαν εκτοπισμένοι, μπερδεμένοι, ανασφαλείς. Στις φωτογραφίες μου προσπάθησα να καταγράψω τους συναδέλφους μου σε στιγμές στάσης, παισιωμένους από το λιτό χώρο και το διάχυτο φως καθώς και τα αντικείμενα της εργασίας τους όπως υπολογιστές, εκτυπωτές και καλώδια που συμμετέχουν στην φωτογραφική σειρά παρένθετα, ως «υποσημειώσεις». Η έμφαση δίνεται στην καθημερινή βιωματική συνθήκη των εργαζομένων. Η τοπιογραφία της εξοικείωσης με το νέο περιβάλλοντα χώρο διερευνάται ως συνομιλία μεταξύ της ψυχρής αρχιτεκτονικής των γραφείων και των συναδέλφων περιστοιχιζόμενων από τα προσωπικά τους αντικείμενα, μέσω των οποίων προσπαθούν να δώσουν ζωή και χρώμα στο νέο, αποστερωμένο «σπίτι» τους. Η γραφειοκρατία και ο σύγχρονος τεχνολογικός και ψηφιακός πολιτισμός αντιπαράτιθενται με την ανθρώπινη παρουσία ως αδιάψευστα τεκμήρια μιας πραγματικότητας που τρέχει, συχνά, πιο γρήγορα από εμάς και μας αφήνει πίσω.

Γιάννης Βουλγαράκης

Γιάννης Βουλγαράκης

Γιάννης Βουλγαράκης

break

Το Project "BREAK", δεν είναι άλλο από αυτό που ο τίτλος περιγράφει. Σκηνές από μια παράδοση εργασιακή πραγματικότητα εντός του τόπου εργασίας του φωτογράφου, ο οποίος δεν απεικονίζεται, θέτουν ερωτήματα επί του πραγματικού. Πρόκειται για μία συρραφή στιγμών από το εσωτερικό του προσωρινού κτιρίου του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης και Ηλεκτρονικού Περιεχομένου και βασική αναφορά του φωτογράφου υπήρξε η δουλειά του Jeff Wall και συγκεκριμένα το εμβληματικό έργο με τίτλο "ο Εθελοντής" του 1996.

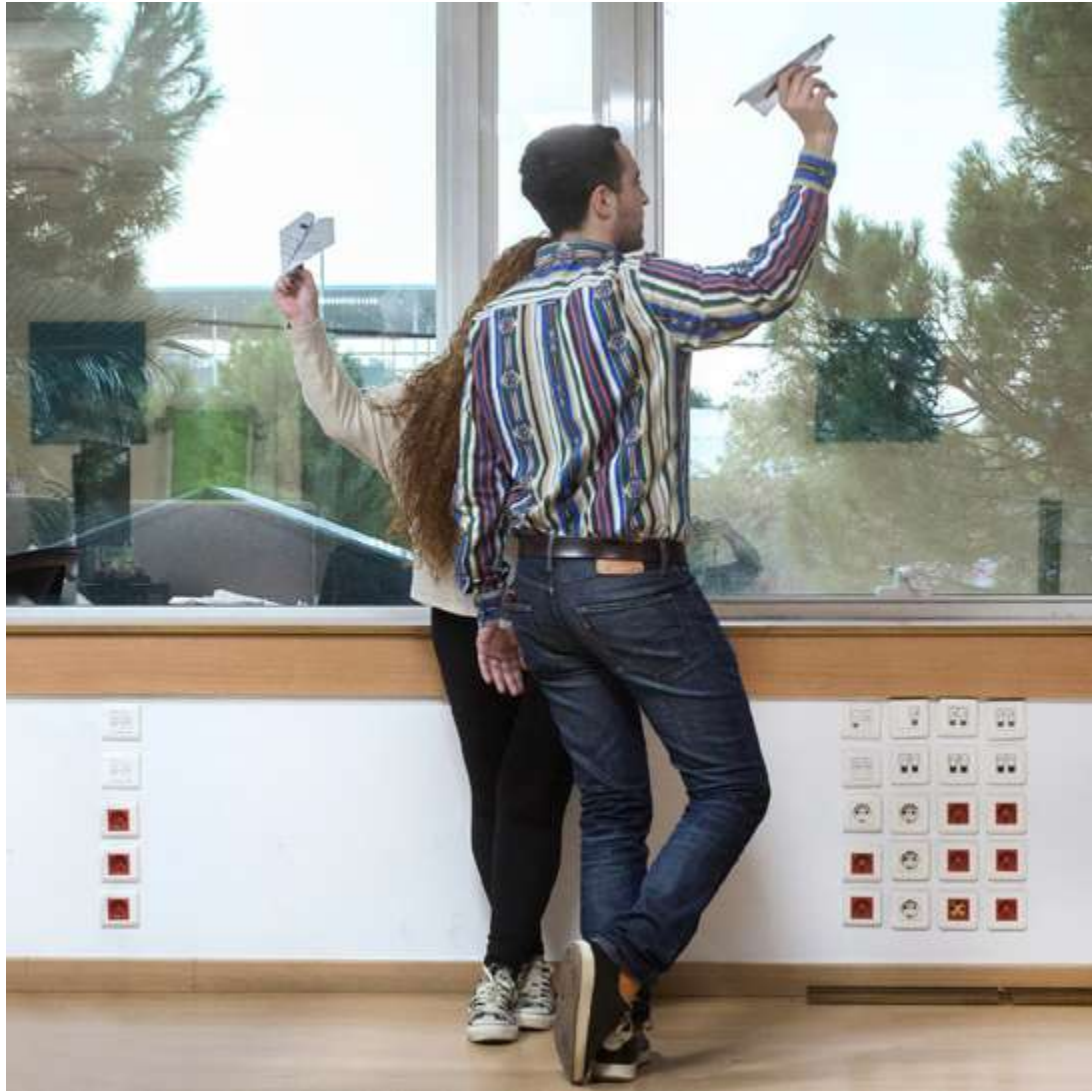

Γιάννης Βουλγαράκης

Γιάννης Βουλγαράκης

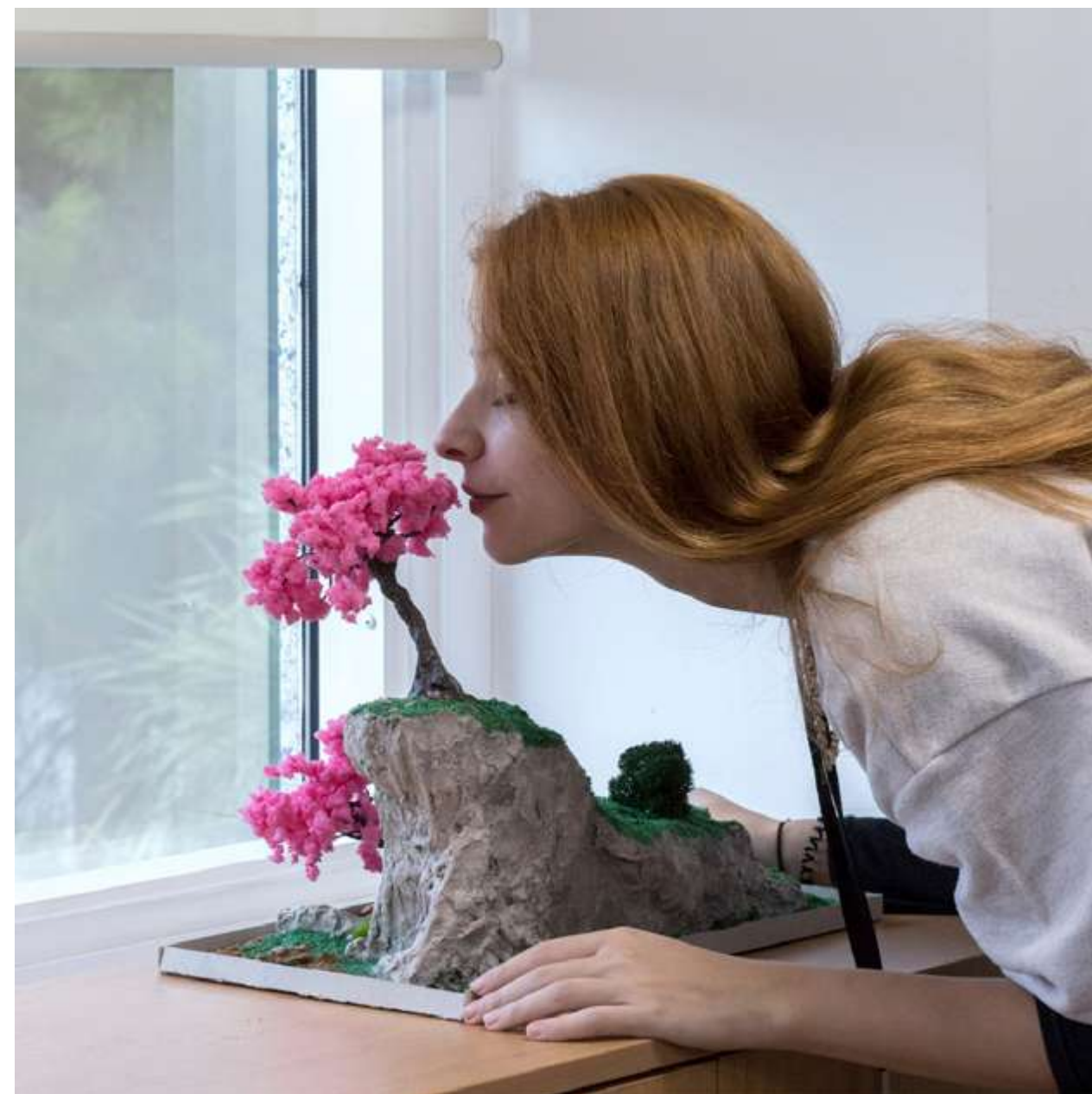

Γιάννης Βουλγαράκης

Γιάννης Βουλγαράκης

Κτήριο Συγγρού, Αθήνα

Το 1873, το ελληνικό κράτος πουλάει τα μεταλλεία του Λαυρίου στον Ιταλό, Ιωάννη Βαπτιστή Σερπιέρι. Ακόμα του επιτρέπει να εκμεταλλεύεται τα επιφανειακά μεταλλεύματα που είχαν ξεμείνει από την αρχαιότητα. Όταν το ελληνικό κράτος αντιλαμβάνεται ότι η συμφωνία δεν είναι καθόλου επικερδής για το ίδιο, καλεί τον Ανδρέα Συγγρό να τα αγοράσει. Αυτός τα αγοράζει και για να αυξήσει τα κέρδη του εκδίδει μετοχές, χωρίς να υπάρχει χρηματιστήριο, και τις πουλάει στο καιρινείο "Η ωραία Ελλάδα" μαζί με τον καφέ και το γλυκό. Η χρηματιστηριακή φούσκα σκάει, όταν η εταιρεία ανακοινώνει ότι θα καθυστερήσει την τρίτη δόση του μερίσματος προς τους μετόχους. Η μετοχή καταρρέει και χιλιάδες φτωχοί πολίτες χάνουν το σύνολο της περιουσίας τους.

Η φωτογραφική σειρά Oblivions αποτελείται από φωτογραφίες διαφόρων τοποθεσιών της Ελλάδας που η καθεμία αναδεικνύει ένα γεγονός σημαντικό για τη συλλογική μνήμη του τόπου. Παρουσιάζονται μικρές και μεγάλες ιστορίες που συνθέτουν ένα μέρος της σύγχρονης ιστορίας. Τόποι βίας, τόποι μεγάλων προσδοκιών αλλά και αδικίας, συνθέτουν την εικόνα της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Στην εργασία προτείνεται η ανάγνωση των οικείων τόπων ως σκηνικών όπου μπροστά τους έχουν διαδραματισθεί σημαντικά γεγονότα της πρόσφατης ελληνικής ιστορίας. Πολλά από αυτά τα σκηνικά δείχνουν ξεχασμένα, εγείροντας ερωτήματα για τους τρόπους κατασκευής της μνήμης εν γένει. Σημαίνοντα σημεία για την συλλογική μνήμη όπως το πάρκο ΕΣΑ βρίσκονται στο περιθώριο της πολιτισμικής και κοινωνικής ζωής. Καθώς "η επιλογή και η εξακρίβωση των μορφών μνήμης επιτυγχάνεται από τις ομάδες που είτε για πολιτικούς είτε για κοινωνικούς λόγους διεκδικούν την αποκλειστικότητα για ερμηνεία και ό,τι δεν θεωρούν άξιο μνήμης το παραδίδουν στη λήθη" (Schneider). Έτσι τόποι μνήμης όπως το Λαύριο, η ΕΥΔΑΠ στο Γαλάτσι, Η Chinatown κ.ά. μετατρέπονται σε τόπους αμνησίας. Όπως σημειώνει ο Benjamin "στο εκάστοτε παρόν, υπάρχει η προσπάθεια παρουσίασης ενός παρελθοντικού συνεχούς μέσα από μία μονοσήμαντη αφήγηση αποκομμένη από τη συλλογική εμπειρία και το ατομικό βίωμα". Σε αυτή την μονοσήμαντη αφήγηση σήμερα αντιτίθενται μόνο μικρές ομάδες που διατηρούν ζωντανό το προσωπικό βίωμα μέσω κυρίως συμβολικών πράξεων, έστω τοποθετώντας μια επιγραφή όπως στο σημείο της δολοφονίας του Καλτεζά.

Καθώς η μνήμη επανέρχεται πάντα αναφερόμενη στο χωρικό πλαίσιο στο οποίο έχει παραχθεί και ο χώρος εισδύει στη συνείδηση των ομάδων, καθορίζει την εξέλιξή τους, τις συλλογικές αναπαραστάσεις και την κοινωνική αντίληψη, στόχος της εργασίας είναι μέσω του συνοδευτικού κειμένου να προταθεί μια εναλλακτική νοηματοδότηση των εικονιζόμενων τοπίων. Σκοπός είναι να διερευνηθεί τι κρύβεται κάτω από την επιφάνεια των πραγμάτων, τι μπορεί να μας αποκαλύψει μια πιο προσεκτική ματιά πάνω στους τόπους που έχουν παραδοθεί στη λήθη για την αποσιώπηση των παρελθοντικών κοινωνικών αντιθέσεων.

Νέα Ερυθραία

Το 1990 η Τουριστική Εργοληπτική Α.Ε. αγοράζει έκταση 66 στρεμμάτων στη Ν. Ερυθραία με σκοπό να χτίσει 34 μεζονέτες και ένα θεραπευτικό διαγνωστικό και ερευνητικό κέντρο. Σύντομα κατορθώνει να αλλάξει η χρήση γης σε γενική κατοικία και ο συντελεστής δόμησης στο 1. Το 1992 επιτρέπεται η ανέγερση θεραπευτικού διαγνωστικού και ερευνητικού κέντρου σε περιοχή γενικής κατοικίας. Ο Δήμος Ν. Ερυθραίας προσφεύγει στη δικαιοσύνη. Η υπόθεση παραπέμπεται στην ολομέλεια που κάνει δεκτή την αίτηση του Δήμου και η κατασκευή σταματά εκεί. Το κέντρο μένει αναξιοποίητο. Οι μεζονέτες έχουν βγει πολλές φορές σε πλειστηριασμό χωρίς να βρεθούν αγοραστές.

Βίλα Αμαλίας

03:00 π.μ ένα περιπολικό σταματάει μπροστά από την κατάληψη της Βίλα Αμαλίας. Οι αστυνομικοί κατεβαίνουν, τοποθετούν μερικά δυναμιτάκια, μπαίνουν ξανά στο όχημα και αποχωρούν γελώντας. Το 2ο Γυμνάσιο Αρρένων στεγάστηκε σε αυτό το κτίριο μέχρι το 1973. Το 1990 καταλήφθηκε από αντιεξουσιαστές. Χάρη στις επισκευαστικές μικροπαρεμβάσεις των καταληψιών θα διασωθεί όπως και πολλά άλλα κτίρια του κέντρου της Αθήνας. Το 2012 η αστυνομία θα συλλάβει τους καταληψίες μετά από πιέσεις μεταξύ των άλλων και της χρυσής αυγής. Σήμερα το κτίριο στεγάζει το Λύκειο "Θεόδωρος Αγγελόπουλος" προς τιμήν του σκηνοθέτη που φοίτησε εκεί.

Ξενοδοχείο Πανελλήνιον

Στις 16 Ιουνίου 1945, ο Άρης Βελουχιώτης αυτοκτονεί μαζί με τον Τζαβέλα μετά από ενέδρα. Οι παρακρατικοί του Βοϊδαρου, σέρνοντας μαζί τους τον Δράκο, αιχμάλωτο και κακοποιημένο, τους αναγνωρίζει και τον αναγκάζουν να τους κόψει τα κεφάλια. Τα μεταφέρουν στα Τρίκαλα και τα κρεμάνε στον φανοστάτη στην πλατεία Ρήγα Φεραίου. Στο σημείο θα λάβουν χώρα γλέντια των παρακρατικών με νιαούλια και ζουρνάδες. Ο Ζέρβας ταξιδεύει στα Τρίκαλα για να πιστοποιήσει την εξόντωση του θανάσιμου εχθρού του. Γλέντι παρατίθεται για χάρη του στη σάλα του ξενοδοχείου Πανελλήνιον με θέα τον φανοστάτη.

Λαμπίρι, Αχαΐα

Τον Απρίλιο του 1943, η Πελοπόννησος θεωρείται ελεύθερη από αντάρτες. Την 1η Ιουνίου του 1943 κατόπιν αιτημάτων του τοπικού ΕΑΜ ο Άρης Βελουχιώτης συγκροτεί ένα τμήμα 80 επιλεγμένων ανταρτών με επικεφαλής τον Πελοπίδα, τον Παπούδα και τον Πρίανα. Τη νύχτα της 19ης Ιουνίου οι αντάρτες περνούν με επτά βάρκες από το λιμανάκι του Μαραθιά στην παραλία Λαμπίρι δυτικά του Αιγίου. Μαζί με την ομάδα του Δημήτρη Μίχου θα είναι η μαγιά για τη δημιουργία του ΕΛΑΣ Πελοποννήσου.

Βικτώρια Σκαφιδά

Impersonal

Η σειρά Impersonal αποτελείται από προσωπικές σημειώσεις οι οποίες αφορούν σκέψεις, συναισθήματα, επιθυμίες και φόβους. Αντικατοπτρίζει βιώματα και προβληματισμούς γύρω από τον άνθρωπο και την ψυχοσύνθεσή του. Το απρόσωπο συμβολίζει το κενό στις σκέψεις των ανθρώπων, την έλλειψη ενσυναίσθησης, την αδιαφορία, ενώ δίνει ταυτόχρονα τη δυνατότητα στον θεατή να χρησιμοποιήσει τη φαντασία του συμμετέχοντας κατά κάποιο τρόπο στην αφήγηση.

Βικτώρια Σκαρίδα

Βικτώρια Σκαφίδα

Βικτώρια Σκαφίδα

Βικτώρια Σκαφιδά

Human Traces

Η σειρά Human Traces πραγματεύεται την ανάγκη του ανθρώπου να ενσωματωθεί στη φύση αφήνοντας κομμάτια του εαυτού, αποσκοπώντας σε μία αποτύπωση μνήμης. Απρόσμενες φιγούρες που εικονογραφούν ένα παρελθόν. Αιγιματικές "αόρατες" στιγμές που ξυπνούν το θυμικό και τη φαντασία του ανθρώπινου νου μέσα στην αέναη πορεία του χρόνου, δίχως τόπο, πρόσωπα και καταστάσεις. Άνθρωποι που πέρασαν και άφησαν το αποτύπωμά τους. Ιστορίες αποκυήματα της φαντασίας μου. Πρόκειται για πορτρέτα - ρεαλιστικά ή αλληγορικά - σε φυσικό περιβάλλον. Η τοποθέτησή τους έγινε με τρόπο ώστε να ενσωματώνονται στον περιρρέοντα χώρο είτε σαν φόρμα είτε σαν χρώμα, δημιουργώντας μια "μαγική εικόνα". Σε άλλες περιπτώσεις δημιουργείται ένας χρωματικός διάλογος με το περιβάλλον. Τα τοπία που έχουν επιλεγεί είναι μινιμαλιστικά ή/και απόκοσμα.

Βικτώρια Σκαφίδα

Βικτώρια Σκαφίδα

Βικτώρια Σκαφίδα

Brief encounters

Μέσα από τις περιπλανήσεις μου στο αστικό περιβάλλον ξεκίνησα να αποτυπώνω τυχαίες καθημερινές δραστηριότητες των ανθρώπων που πολλές φορές τις προσπερνάμε με αδιαφορία. Η αυθόρμητη προσέγγιση του θέματος και η ανταπόκριση των ανθρώπων μετατράπηκε σε έναν φωτογραφικό διάλογο χτίζοντας, συγχρόνως, τις κοινωνικές σχέσεις και την ανθρώπινη επαφή που διαφορετικά δεν θα είχα την ευκαιρία δημιουργήσω.

Λίγα λεπτά είναι αρκετά για να αιχμαλωτίσουν στιγμές που κάθε μία ξεχωριστά αποτελεί μια μοναδική ιστορία, αλλά όλες μαζί συνθέτουν την ανάγνωση ενός αστικού χώρου. Η φωτογραφική αυτή περιπλάνηση από ένα μέσο απλής παρατήρησης της αστικής πραγματικότητας, εξελίχθηκε σε μια δημιουργική διαδικασία μέσα από την οποία αποκαλύπτονται απαρατήρητες πλευρές της καθημερινής ζωής.

Βασιλική Χατζηγιαννάκη

Βασιλική Χατζηγιαννάκη

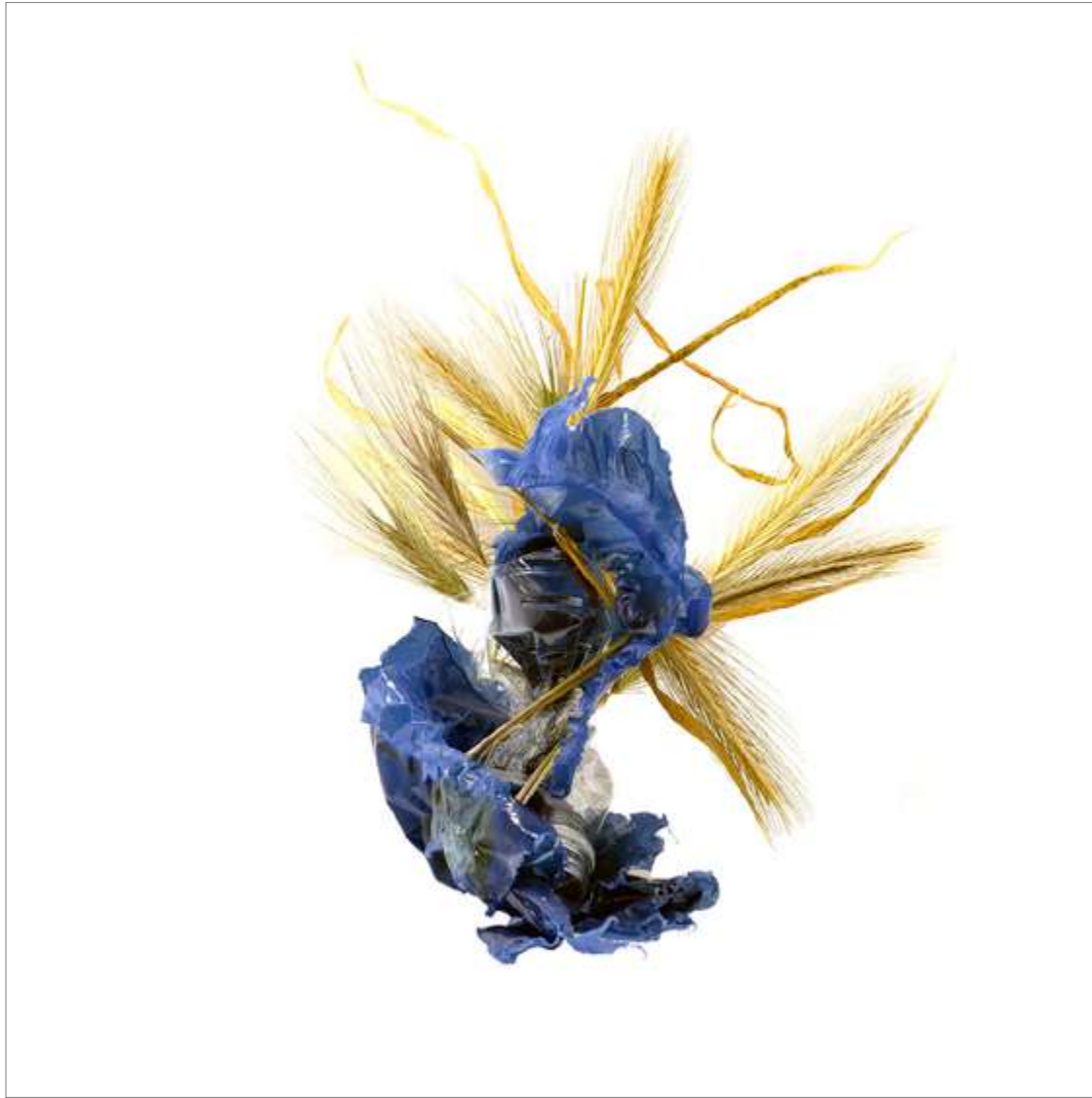
Μετα-φύση

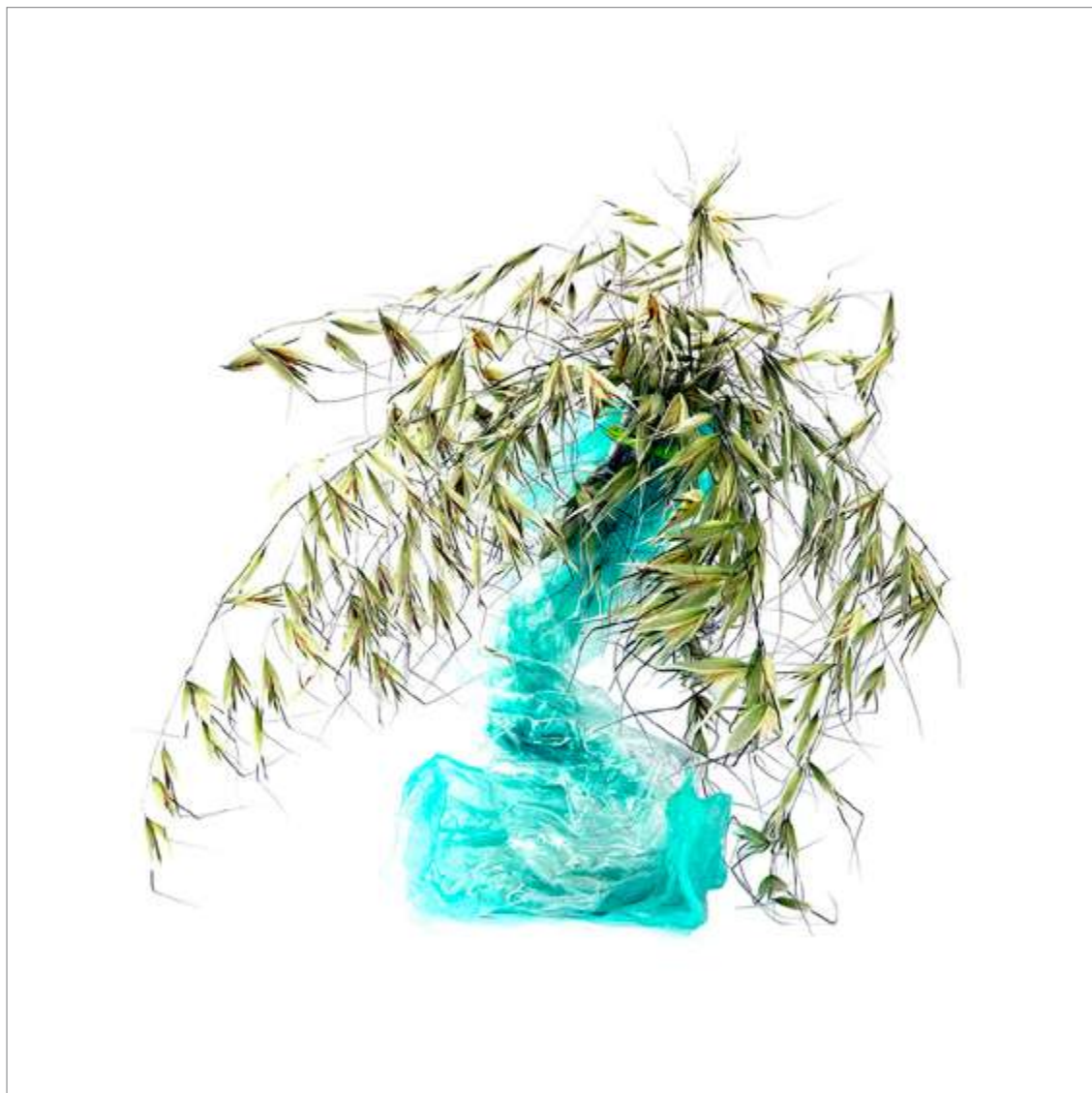
Η φωτογραφική εργασία μετα-φύση περιλαμβάνει συνθέσεις από ευτελή, ανόργανα υλικά (άχρηστα πλαστικά, κυρίως σακούλες και μπουκάλια), με οργανικά (ξερά κλαδιά και αγριόχορτα) τα οποία έχουν επεξεργαστεί ως προς το σχήμα, τη φόρμα και το χρώμα. Οι σκηνοθετημένες συνθέσεις που προκύπτουν έχουν την ίδια κλίμακα και φωτογραφίζονται σε λευκό φόντο από σταθερή απόσταση παραπέμποντας σε μια τυπολογική ακολουθία.

Η παράταιρη συμβίωση φθαρμένων, μη φωτογενών υλικών από τη φύση και την τεχνολογία, ακυρώνει αμφότερα δημιουργώντας φωτογενείς συνθέσεις σε κατάσταση εύθραυστης ισορροπίας. Τα αντικείμενα, οργανικά και ανόργανα, χάνουν την υλική τους υπόσταση και μεταμορφώνονται σε ενιαία αισθητικά αντικείμενα καθώς, ελλείψει σταθερής βάσης και προβαλλόμενα στο λευκό φόντο, μετεωρίζονται μεταξύ της φθαρτής τους φύσης και της άφθαρτης ομορφιάς τους που η φωτογραφία αιχμαλωτίζει διαπαντός.

Βασιλική Χατζηγιαννάκη

Βασιλική Χατζηγιαννάκη

ΠΜΣ "Φωτογραφία: Έρευνα και Μεθοδολογία"

Τμήμα Φωτογραφίας & Οπτικοακουστικών Τεχνών / Πα.Δ.Α.